

Spodbuditi vse oblike obveščanja

(Nadaljevanje s 1. strani)

Povprečno obsegajo 62 tipkanih strani formata A 4. Vsa glasila imajo zadovoljivo obliko in so tiskana v tiskarnah, le glasilo Velane je tiskano v ciklostilni tehniki. Vsebinsko so sestavljena iz zapisov preteklih dogodkov,

objavljajo pa tudi članke, ki so dolgoročne pomena (teh prispevkov je v povprečju 9,5 %). Povsod se prizadevajo, da bi bila njihova glasila aktualna, toda pri tem imajo težave zaradi predolga tiskanja (14 dni do tri tedne), zaradi preslabe kvalifikacijske zasedenosti informativ-

nih služb, subjektivni vzrok pa je zlasti neinformiranost delavcev, ki so zadovoljni za posredovanje informacij prek glasil, kar še vedno kaže na zapiranje pretoka informacij med vodilnimi strukturami in informatorji na eni ter na slab pretok informacij med neposrednimi delavci in glasilom na drugi strani.

Ocena, ali se avtor s prispevkom aktivno vključuje v procese oblikovanja mnenj pred pomembnimi dogodki, je dokaj ugodna, saj v povprečju kar 34 % prispevkov vsebuje opredelitev, število kritičnih obravnav določenih problemov je precejšnje, noben prispevek pa ni bil v nasprotju s temeljnimi načeli in cilji naše družbe.

V analizi je bilo tudi ugotovljeno, da podružbenost še ni takšna, da bi jo lahko ocenili pozitivno, saj je še vedno veliko prispevkov strokovnih služb, manj pa jih napišejo delavci. Vendar pa se že kaže napredek (akcija 1000 delavcev — sodelavcev), razmerje med obema vrstama prispevkov pa znaša v povprečju 54:46. Najslabše je v Žitu, najboljše v Saturnusu.

Največ prispevkov obravnava problematiko lastne organiziranosti, nekateri pa se lotevajo tudi problemov v širšem okolju, v KS, občini in republiki (razmerje je 85 %:7 %).

To nedvomno kaže na uspešne rezultate dogovorov na aktivu novinarjev (mesečne aktualnosti). Med notranjimi problemi je najbolj zastopana proizvodna problematika (54 %), družbeni standard zaposlenih (17 %), šport in kultura (12 %), zabavni del in drugo (17 %). Glasila so sicer pisana v slovnično pravilnem jeziku, vsebina pa je v povprečju presuhoparna in informacije pogosto spominjajo na samoupravne akte, kar prav gotovo odbija bralce.

Vse navedene ugotovitve narekujejo, da nadaljnje delo usmerimo v akcijo za dober časopis — kot del akcije za dobro informiranje. V organizacijah še vedno prevladuje miselnost, da časopis prinaša le stroške. Glasila v resnici ne opravljajo svoje prave vloge informiranja predvsem zaradi zaprtosti informacij v poslovne strukture, kar pomeni tudi ohranjanje monopola nad informacijami, s tem pa tudi nad odločanjem.

Velik problem je tudi kadrovska zasedba in statusni položaj novinarja, ki je vse preveč utesnjen v okviru »dovoljenega«. Nujno je treba razvijati vse dodatne oblike usposabljanja novinarjev. Način dela aktivna novinarjev je že ena od pozitivnih oblik izmenjav izkušenj posameznih članov. Ne nazadnje moramo spregovoriti tudi o odnosu med informatiko in OO ZS. Povsod kjer je OO ZS močan in ktniv, ugotavljamo, da je tam tudi informacijski sistem dobro razvit. Tako mora biti ena od vodilnih nalog sindikata tudi ta, da s krepitvijo informatike krepí celotni sistem samoupravljanja.

Predsedstvo občinskega sveta ZS Ljubljana Moste-Polje, ki je analizo glasil na seji 23. 12. 1980 obravnavalo in potrdilo, je sprejelo tudi konkretne sklepe in stališča, s katerimi moramo v vseh ozidih spodbuditi razvoj ne samo glasil, temveč vseh oblik info mi nj. To je zlasti potrebno v ozidih, za katere smo ugotovili, da glasil ne izdajajo, glede na večje število delavcev pa obstajajo realne možnosti za lastna glasila (Perutina Zalog, Žima). Predvsem pa si moramo prizadevati, da bodo članki aktualni in terminsko usklajeni z vodilnimi akcijami, zlasti pa kritični, saj bomo le tako preprečili ustvarjanje lažnega mnenja o posameznih situacijah v ozidih. To pa bomo dosegli le z doslednim vključevanjem vseh delavcev v oblikovanje informacij. Prvi koraki so že storjeni z akcijo 1000 delavcev — sodelavcev, trdno pot pa si bomo zgradili le, če bomo s pozitivnimi dosežki akcijo nadaljevali.

MARINA JUVANČIČ

PISMA BRALCEV

Predlog za ogrevanje naselij

Že nekaj časa je v naši družbi živ problem ogrevanja nasploh, torej tudi individualnih hiš. Sprva smo se individualni graditelji hiš odločali za centralno ogrevanje na trda goriva. Zaradi onesnaževanja zraka pa tudi zaradi takrat nizke cene kurilnega olja smo mnogi prešli na ogrevanje z le-tem.

Sredi stabilizacijskih prizadevanj pa moramo na žalost ugotoviti, da ne moremo vedno dobiti dovolj kurilnega olja ali premoga. Glede električne energije pa tudi vemo, da se bo treba vesti skrajno varčevalno in nas na to opozarjajo tudi redukcije — rezultati preobremenjenosti celotnega električnega sistema.

Tudi v bodoče najbrž ne bo mnogo bolje, kajti naši premogovniki zahtevajo dodatne skrb, če naj dajo več premoga, nafte pa je — ne glede na višje cene — vsak dan manj.

Zato menimo, da bi veliko prihranili, če bi individualne hiše lahko priključili na daljinsko ogrevanje, oziroma da bi v strjenih naseljih, kot so npr. Polje, Novo Polje, Sneberje itn. zgradili take toplane, ki bi skrbele za ogre-

vanje in toplo vodo in morda dodatno dajale tudi neke količine električne energije. Nisem nikakršen strokovnjak na tem področju, vendar vem, da me individualno ogrevanje hiše veliko stane, in da bi bilo vsekakor ceneje, če bi hišo priključil na daljinsko ogrevanje. Z graditvijo toplane bi zmanjšali število kurišč na minimum in s tem prispevali k boljšemu zraku v Ljubljani. Taka toplana — pa naj bi bila na premog ali kurilno olje ali na mazut — bi seveda imela pri nabavi goriv prednost. Pa še nekaj: tisti, ki so priključeni na daljinsko ogrevanje, plačujejo le-to prek celega leta, kar znese približno 10.000 din letno za ok. 60 kv. m stanovanjske površine; individualni potrošniki pa morejo naenkrat dati 30 do 40 ti-sočakov, če hočejo imeti tople prostore v svojih hišah.

Zato predlagam krajevnim skupnostim, da v svojih srednjeročnih programih upoštevajo gradnje takih objektov, kajti le s takim načinom ogrevanja lahko prihranimo veliko premoga ali nafte.

IVAN KOS

DVA NASVETA

— V centralno ogrevanih stanovanjih je precej suh zrak. Za ovlažitev zraka namestimo na radiator eno večjo ali dve manjši posodi (plitve ponve) z ročaji, skoz katere na obeh straneh namestimo vrvice ali trak in jih tako ne pretrdimo pričvrstimo na radiator. Specialne posode se zelo redko dobijo in tudi precej stanejo.

— Podjetje UNIJA-papir, ki občasno pobira star časopisni papir, navaja na obvestilih, naj zbiri papir povežemo

v snope. Mnogi pa nimajo primerne vrvice. Pomagamo si lahko tako, da razrežemo neuporabne plastične vrečke na nekaj cm široke trakove, jih nato prepognemo na polovico (na zaprtem koncu jih obesimo na kako kljuko) in na odprtih koncih tako dolgo vrtimo, da dobimo lepo suvano vrvice. Ko jo snamemo s kljuke, le še takoj zavozeljamo odprta dela, ki sta bila obešena na kljuki.

PAVLA KOKOT

● SML — UPRAVA ZA INŠPEKCIJSKE SLUŽBE

HALO! 322-061

Prijava, da v Emonini poslovalnici v Zalogu svinjsko mast prodajajo le znancem in da jo imajo na zalogi, ni bila upravičena.

V IMENU LJUDSTVA

Višje sodišče v Ljubljani je ugodilo pritožbi javnega tožilca nad pogojno sodbo mesarja Emone MIZ, ki je imel v prometu 12 kg higiensko oporečnih govejih src, za kar ga je ovadila veterinarska inspekcija. Pravna oseba je bila obsojena na 50.000 din kazni, pogojno sodbo mesarju pa je sodišče spremenilo v plačila denarne kazni 2.000 din.

Po pritožbi javnega tožilca je sodišče odpravilo izrek o pogojni obsodbi pravne osebe ŠGP Slovenija ceste Ljubljana tozdr Nizke gradnje in njeni odgovorni osebi, ki sta bili pogojno obsojeni na plačilo 20.000 din oziroma 2.000 din na podlagi obtožbenega predloga TJT, vloženega po ovadbi gradbene inspekcije. Februarja 1979 sta namreč začela ob Letališki cesti graditi betonarno kapacitete 16 m³/h brez predpisanega gradbenega dovoljenja.

Z 20.000 din oziroma 1.000 din pa je sodišče kaznovalo ozd GP Tehnika in vodjo sektorja, ki sta februarja 1979 začela brez gradbenega dovoljenja nadzidavati objekt Centra sistemov za avtomatizacijo v Stegnah, kot je to ugotovila gradbena inspekcija.

MI UIS Ljubljana, 10. 11. 80

● NASI DELOVNI LJUDJE IN OBCANI O SEBI IN O SVOJEM DELU

Mojstra v obdelovanju kovin

Vse manj fantov se po končani osemletki odloča za kakšnega izmed kovinarskih poklicev, pa tudi dekleta še vedno mislijo, da to delo ni primerno za ženske, čeprav to povsem ne velja. V marsikateri moščanski tovarni večkrat objavljajo prosta dela in naloge rezkalec, orodjarjev, ključavničarjev... Tako tudi v Indosu in Saturnusu, kjer sta zaposlena Bogo Goršič in Vlajko Grahovec, ki sta se lani decembra kot predstavnika naše občine udeležila republiškega tekmovanja kovinarjev v Litostroju.

Bogo Goršič se je pred dvanajstimi leti zaposlil v Saturnusu, kjer dela še danes kot rezkalec v tozdu Orodjarna in vzdrževanje, čeprav se je v industrijski kovinarski šoli v Šiški izučil za orodjarja. Tudi Vlajko Grahovec, ki je končal kovinarsko šolo v Novem Sadu, ima za seboj že enajst let dela v stroki. Zadnja tri leta je zaposlen v Indosu kot kovinostrugar v orodjarni.

Zakaj se torej mladi fantje ne odločajo v večjem številu za kovinarske poklice? Je delo prezahtevno, premalo plačano, težko? Naša sogovornika sta o tem povedala:

Vlajko Grahovec: »Delo kovinostrugarja je kar precej naporno. V prostoru je hrupno in zrak ni nikoli povsem čist. Mene to delo sicer veseli, toda če bom kdaj odšel iz Indosa, ne bi želel več delati na normo. Norma je velika psihična obremenitev. Nikoli ne utegnem pokaditi cigarete sede. Mislim, da je naše delo preslabo plačano. Na mesec dobim okoli deset tisoč dinarjev, tehnolog s končano srednjo šolo pa ima takoj, ko se zaposli, večjo plačo od mene. Delo je tudi nevarno, saj moram uporabljati zaščitna očala in rokavice.

Norme so v Indosu zelo visoke. Pred dvema letoma sem na primer moral neki izdelek napraviti v dvanajsetih minutah, danes pa ga moram narediti v dvanajstih. Stroji pa so še vedno isti, le da so vsako leto starejši. Seveda pa se pri nekaterih izdelkih norme dosežejo laže kot pri drugih.

Bogo Goršič: »Včasih so odrasli tistim, ki jim v šoli ni šlo dobro, rekli: 'Če se ne boš učil, boš pa šlosar.' Starši so odločali, za kateri poklic naj se otrok izuči, tako da ta največkrat niti ni vedel, kaj ga v njem čaka. Danes pa prihajajo v tovarno učenci zadnjih

razredov osnovnih šol, da si ogledajo naše delo. Tisti, ki se zanima za kovinsko stroko, lahko loči delo rezkalca od del ključavničarja ali orodjarja. Delo je res bolj umazano kot v pisarni, toda zadnje mesece je bila plača kar dobra. Dobil

Vlajko Grahovec: »Delo kovinostrugarja je kar precej naporno.«

sem okoli deset ditoč dinarjev.

Kaj pravzaprav dela strugar v Indosu in kaj rezkalec v Saturnusu? V čem se njuni deli razlikujeta?

Vlajko Grahovec: »Strugar navadno obdeluje okrogle predmete, zato uporablja tudi druge stroje kot rezkalec. Dobim surov odlitek, ki ga vložim v stružnico, kjer se z vrtnjem v stroju pravilno oblikuje. Oblikujem razne dele, na primer volane, matice, reduktorje in podobno, za vse vrste naših vilicarjev.

Toda zdaj imamo tudi šest novih numeričnih stružnic, na katerih lahko delajo priučeni delavci. Numerična stružnica nadomesti deset delavcev. Za vzdrževanje in servis bo sicer še vedno potrebna univerzalna stružnica, za večje število enakih kosov pa so zdaj te vrste stružnic zastarele. Slabo

pa je to, da se ti naši numerični stroji radi pokvarijo. Za popravilo moramo poklicati strokovnjaka iz Nemčije. Mislim, da bi bilo bolje, če bi v tujini usposobili za to nekaj naših delavcev.

Bogo Goršič: »Pri mojem delu se normal ne da natančno določiti, ker ne izdelujem serijskih delov. Iz surovih kosov, ki jih na rezkalnem stroju oblikujem tako, da dobijo obliko, ki je označena na risbi, izdelujem dele za nova orodja. Ta orodja se potem uporabljajo pri vlišanju pla-

Bogo Goršič: »Včasih so rekli: Če se ne boš učil, boš pa šlosar.«

stičnih mas v našem tozdu, kjer izdelujemo svetlobno opremo za avtomobile. Že za samo pripravo na delo potrebujem veliko časa, ne glede na to, ali potem napravim le nekaj kosov ali pa te izdelam več. Kos, ki ga obdelujem, miruje, zato so izdelki rezkalca lahko različnih oblik.

Vsako delo je lahko zanimivo in privlačno. Prav gotovo je v vsakdanjih opravilih rezkalca ali orodjarja mogoče najti vedno kaj novega. Pomembno je, da človeka delo veseli. Z veseljem se delo hitreje in bolje opravi. Prav gotovo pa so velika spodbuda pri delu osebni dohodki. Morda so tudi ti krivi, da se premalo mladih odloča za kovinarske poklice. Toda videti je, da se bo tudi na tem področju obrnilo na bolje.

Besedilo in slike: DARJA JUVAN

Čebelarji o svojem delu

Decembra lani smo imeli čebelarji iz Polja v OŠ Edvarda Kardelja 35. redno letno skupščino. O lanskem delovanju čebelarke družine Polje je poročal predsednik tovariš Avšič. Najbolj razveseljava je bila njegova ugotovitev, da je bilo opravljeno vse načrtovano delo.

Na januarskem sestanku smo določili delegate za letno skupščino zveze čebelarških društev Ljubljane, se dogovorili o sodelovanju pri postavitvi za značke po predloženem vzorcu. Tovariš Krajnc iz Kopra pa nam je predaval o tem, kako čebelarji skoz vse leto s prek 100 AŽ panji čebel.

Na februarjem sestanku smo poslušali predavanje magistra Javornika iz Grosupljega o čebelnih boleznih, marca pa izvajanja profesorja Edija Senegačnika o nujni vzgoji matic za uspešno čebelarjenje. Pokazal je tudi prek 120 diapozitivov o delu s čebelami od pomladi do jeseni. Zadnji sestanek je bil aprila. Poslušali smo poročilo o obnem zboru zveze čebelarških društev Ljubljane in zveze čebelarških društev Slovenije. Dogovorili smo se tudi o majskem izletu.

Že februarja in marca sta obiskala vse čebelarje veterinar tovariš Malavašič in tovariš Avšič ter iz panjev pobrala mrtvice za pregled. Od 27 poslanih vzorcev mrtvic niso na veterinarskem zavodu našli nobene druge bolezni razen nekaj primerov noseme. Maja pa je bila ugotovljena bolezen varroza pri čebelah čebelarja na Vidmu pri Dolu in v Dol-skem. Veterinarska inspekcija mesta Ljubljana je vsem čebelarjem v krogu 3 km od žarišča bolezni poslala odločbo z navodili

za preprečevanje in zatiranje te bolezni.

Sredi maja smo se odpeljali čebelarji z družinskimi člani na izlet. Ustavili smo se najprej v Sempasu in si pri inž. Francu Šivicu ogledali njegov sadovnjak, v katerem ima okoli 30 LR panjev čebel.

Preko Nove Gorice in Sežane smo se odpeljali v Koper, od koder smo se po kosilu odpeljali na obisk k tovarišu Krajcu v Marzice. Tudi z LR panji je poskusil, vendar ni bil zadovoljen z njimi in jih je opustil. Po krajši sprostitvi smo se odpeljali proti domu.

Z lanko čebelarstvo letino so bili kolikor toliko zadovoljni le čebelarji, ki čebele vozijo na razne paše. Vsi drugi so se slabo

odrezali, ker je skoraj popolnoma odpovedala edina dobra paša na pravem kostanju in je bilo le malo medu. Za zimsko dokrmljenje čebel s sladkorjem pa je treba globoko seči v žep.

Letos smo se odločili za naslednja predavanja:

— januarja o čebelnih boleznih, predvsem o varroozi,
— februarja o čebelnih pašah in
— marca o delu pri čebelah od pomladi do jeseni.

V maju ali juniju pa se bomo podali na izlet h kakemu večjemu čebelarju na Štajarsko.

Tudi letos bo zveza čebelarških društev Slovenije priredila med zimskimi počitnicami (24. in 25. 1. 1981) v OŠ Edvarda Kardelja razstavo in posvetovanje o čebelarstvu. Predavali bodo priznani strokovnjaki in priporočamo vsem čebelarjem pa tudi nečlanom in drugim krajanom, da si razstavo ogledajo in poslušajo predavanja.

Mav.

● Posvet predsednikov skupščin in svetov KS ter KK SZDL

Konec decembra lani je bil v sejni dvorani občinske skupščine posvet predsednikov skupščin KS, predsednikov svetov krajevnih skupnosti in predsednikov krajevnih konferenc SZDL. Na posvetu so se predstavili krajevnih skupnosti pogovarjali s predsednikom skupščine Marjanom Moškričem in predsednikom občinske konferenc SZDL Alešem Kadreljem o aktualnih nalogah v letu 1981, obravnavali pa so tudi resolucijo o družbenogospodarski politiki in razvoju občine v tem letu. Govorili pa so tudi o zaposlovanju in delu strokovnih sodelavcev za splošni ljudski odpor v krajevnih skupnostih.

D. J.